

Arrest

**nr. 142 244 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 17 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 november 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, geboren te Dolets op 23 januari 1966.

Op 8 september 2012 wordt de verzoekende partij ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een voorlopig attest van immatriculatie.

Op 17 januari 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een E-kaart, geldig tot 20 december 2017.

Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die op 24 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, en gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van: [...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 18.09.2012 en verkreeg de bijlage 8 op 20.12.2012. Deze bijlage 8 werd op 17.01.2013 omgeruild voor de E-kaart.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Vandaar dat er op 02.10.2013 een brief werd verstuurd waarin betrokkene verzocht werd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Op 21.10.2013 werd zij in kennis gesteld van deze vraag tot informatie. Zij is hier echter niet op ingegaan en heeft dus geen enkel bewijsstuk overgemaakt hoewel dat er duidelijk in de brief vermeld stond dat betrokkene het verblijfsrecht kon verliezen bij gebrek aan bewijzen.

Betrokkene kan niet meer beschouwd worden als zelfstandige gezien uit navraag bij de RSVZ gebleken is dat zij niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. Gezien men als zelfstandige wel degelijk verplicht is aangesloten te zijn bij een sociale kas voor zelfstandigen, kan dus gesteld worden dat er geen zelfstandige activiteit meer worden uitgeoefend.

Verder blijkt uit navraag bij de databank van de RSZ (Dolsis) dat zij nooit tewerkgesteld was in loondienst. Zij kan bijgevolg het verblijfsrecht als werknemer (art. 40 §4,1^e lid, 1° - wet 15.12.1980) evenmin behouden.

De partner van betrokkene, dhr. B. D.[...], is ook niet meer tewerkgesteld, zo blijkt uit navraag bij de RSZ (Dolsis). Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de inkomsten van de partner.

In hoeverre betrokkene eventueel ander bestaansmiddelen zou hebben of zou voldoen om aan een andere hoedanigheid om overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking van betrokkene niet worden vastgesteld.

Bij gebrek aan bewijzen dient er dan ook overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig art. 54 van het KB van 8.10.1981 een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40, §4 en 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids-plicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. De verzoekende partij meent ook dat er een manifeste beoordelingsfout begaan werd.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten verdediging.

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze samen onderzocht en besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied echter een einde gesteld overeenkomstig het art. 42bis §1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat de beslissing van verweerder enkel en alleen gebaseerd is op een schrijven van het Rijksinstituut voor

sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) waaruit blijkt dat verzoekster niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds.

3

Dat evenwel een beslissing, welke uitsluitend gebaseerd is op een eenzijdig schrijven van het RSVZ, zonder dat verzoekster de kans heeft gehad voorafgaandelijk enig verweer aangaande de vaststelling van het RSVZ te formuleren, geenszins kan beschouwd worden als afdoende gemotiveerd.

Verzoekster werd, vooraleer de bestreden beslissing haar werd betekend, geen enkele mogelijkheid geboden om de vermeende vaststelling van het RSVZ te weerleggen/ontbrekende bewijsstukken neer te leggen.

Dat derhalve sprake is van schending van verzoeksters rechten van verdediging en van de hoorplicht.

Dat een beslissing, welke enkel en alleen gebaseerd is op een eenzijdig schrijven van het RSVZ, zonder dat verzoekster de kans heeft gehad enig verweer aangaande de vaststellingen te formuleren/bijkomende bewijsstukken neer te leggen, geenszins als een afdoende gemotiveerde beslissing kan beschouwd worden.

Dat, wanneer verzoekster een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend verwijzende naar een beslissing waarvan verzoekster niet voorafgaandelijk op de hoogte was gebracht (en zonder dat verzoekster de mogelijkheid werd gegeven de vaststellingen in de beslissing te weerleggen), er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtzekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, en van verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat derhalve verzoekster geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27 maart 2014 kon worden betekend nu verzoekster wel degelijk in België een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent.

2.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeksters het verblijfsrecht in België niet kan toegestaan worden nu haar echtgenoot, de heer B. D. [...], ook niet meer tewerkgesteld zou zijn.

Dat dient te worden vastgesteld dat verweerder de beslissing opnieuw niet zorgvuldig voorbereid heeft daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeksters partner niet uitgenodigd werd bijkomende stukken/informatie ter zijner verdediging neer te leggen aangaande zijn tewerkstelling in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging nu verzoeksters partner niet uitgenodigd werden bijkomende stukken ter verdediging neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

3.

Dat verzoeksters echtgenoot, de heer B. D. [...], wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het art. 40§4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nu hij sedert 19.05.2014 tewerkgesteld is bij BVBA gevestigd te 9000 Gent, Bevrijdingslaan 136 (cf. stuk 2), waardoor verzoekster derhalve geenszins een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.

Dat verweerder heeft nagelaten voorafgaandelijk bij verzoekster en haar echtgenoot (opnieuw) (recente) informatie in te winnen alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster te betekenen.

Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 15.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 77 256) waarin werd geoordeeld dat verweerder onzorgvuldig te werk gaat wanneer hij nalaat voorafgaandelijk informatie te winnen omtrent de situatie van de verzoekende partij in het licht van de toepassing van art. 42bis§2 Vw.”

En:

“Art. 42ter §1, laatste lid, Vw. stelt het volgende :

[...]

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen ten aanzien van verzoekster, burger van de Unie en terzelfdertijd familielid van een burger van de Unie, rekening te houden met verzoeksters integratie en haar sociaal-economische situatie in België.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig onderzoek heeft verricht naar de gezondheidstoestand van verzoekster, naar haar sociaal-economische situatie, naar haar integratie in de Belgische samenleving, naar de duur van haar verblijf in België en naar de mate waarin zij nog bindingen heeft met hun land van oorsprong.

Dat verzoekster door verweerder onvoldoende werd gehoord evenmin werd zij duidelijk en uitdrukkelijk uitgenodigd bewijsstukken aangaande haar gezinsleven, haar gezondheidstoestand, haar sociaaleconomische situatie, haar integratie, de duur van haar verblijf in België en de mate waarin zij bindingen heeft met hun land van oorsprong neer te leggen.

Dat er door verweerder geen enkele grondige afweging is gebeurd.

Dat door verweerder geenszins werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden “met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong” in hoofde van verzoekster.

Dat er sprake is van schending van het art. 42ter §1, laatste lid, Vw., de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de aangevoerde middelen:

“Verzoekster acht de voormelde bepalingen geschonden daar de bestreden beslissing enkel gebaseerd zou zijn op een schrijven van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen waaruit blijkt dat verzoekster niet meer bij een sociaal verzekeringsfonds aangesloten is. Verzoekster zou niet in de gelegenheid gesteld geweest zijn enig verweer daaromtrent te voeren. Bovendien zou de echtgenoot van verzoekster weldegelijk tewerkgesteld zijn.

Vooreerst laat de verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt te geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeken het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij, die betrekking heeft op de inhoud van de in casu bestreden beslissing, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat diende

te worden besloten tot de beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Verzoekende partij houdt voor dat de bestreden beslissing louter en alleen gebaseerd zou zijn op een schrijven van het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen waaruit blijkt dat verzoekster niet langer bij een sociaal verzekeringsfonds is aangesloten.

Deze bewering is evenwel onjuist. De bestreden beslissing werd tevens genomen bij gebrek aan nadere toelichting, spijs uitdrukkelijk verzoek om bijkomende informatie, door verzoekster omtrent haar werksituatie.

In casu heeft de verzoekende partij afdoende de mogelijkheid gehad om haar stukken/argumenten naar voor te brengen, nu zij per schrijven d.d. 02.10.2013 werd uitgenodigd haar concrete situatie toe te lichten.

Zij heeft echter geen relevante documenten overgemaakt, zodat zij thans slecht geplaatst is om de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie onzorgvuldigheid te verwijten.

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing niet in de mogelijk werd gesteld om enig verweer te formuleren. Een schending van de rechten van verdediging en van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekster houdt voor dat zij weldegelijk een beroepsactiviteit als zelfstandige uitoefent, doch uit het administratief dossier blijkt dat zij niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. Zij legt ook geen enkel bewijsstuk voor ter staving van deze bewering.

Verder houdt verzoekster voor dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte werd gesteld dat verzoekers partner niet tewerkgesteld is, daar deze sinds 19.05.2014 tewerkgesteld zou zijn als werknemer. Zij legt ter staving een arbeidsovereenkomst voor bij haar verzoekschrift.

Verweerder merkt op dat met deze tewerkstelling geen rekening kon worden gehouden door de gemachtigde van de Staatssecretaris, daar de start van de tewerkstelling dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, die genomen werd op 27.03.2014. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bleek uit de raadpleging van de databanken van de RSZ dat de partner van verzoekster niet tewerkgesteld was.

De verzoekende partij kan in het kader van onderhavig beroep uiteraard niet voor de eerste maal verwijzen naar deze stukken, gelet op het feit dat de gemachtigde met voormeld stuk geen rekening heeft kunnen houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

In het eerste middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft dus volledig terecht geoordeeld dat verzoekster haar verblijfsrecht niet kon behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op basis van de inkomsten van haar partner.

Het stond verzoekster overigens vrij om vermeende inkomsten van haar partner voor te leggen ingevolge het verzoek om bijkomende inlichtingen dat op 02.10.2013 aan haar werd gericht. Verzoekster is echter nooit op deze vraag ingegaan en heeft geen enkel document voorgelegd om haar situatie (en desgevallend die van haar echtgenoot) toe te lichten.

Terwijl dient te worden vastgesteld dat het aan verzoekende partij zelf toekomt de nodige documenten voor te leggen:

“Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat zij zich nog in de voorwaarden bevindt om te kunnen blijven genieten van een verblijfsrecht. Verwerende partij draagt deze bewijslast niet. (...)” R.v.V. nr. 55 051 van 27 januari 2011, www.rvv-cce.be, onderlijning en vetschrift toegevoegd).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

En:

“Verzoekende partij meent verder dat er geen rekening zou zijn gehouden met alle elementen die zijn opgesomd in artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers afdoende dat met de elementen zoals vermeld in artikel 42ter, §1 van de Vreemdelingenwet rekening werd gehouden, doch dat de verzoekende partij geen relevante documenten heeft aangebracht niettegenstaande zij hiertoe werd uitgenodigd per schrijven d.d. 02.10.2013, aan de verzoekende partij betekend op 21.10.2013.

Verzoekende partij maakt met haar vage beschouwingen ook niet aannemelijk dat zij in de onmogelijkheid zou verkeren terug te keren naar het land van herkomst, en dat er humanitaire elementen aanwezig zouden zijn die zich tegen een terugkeer zouden verzetten, te meer terecht in de in casu bestreden beslissing werd vastgesteld dat de duur van het legaal verblijf in het Belgische Rijk niet van die aard is dat alle banden in het land van herkomst zouden zijn teloor gegaan.

Terwijl verzoekster zich ook niet dienstig op een schending van de hoorplicht en de rechten van verdediging kan beroepen – en dit nog los van de vaststelling dat deze beginselen niet van toepassing zijn in het kader van onderhavige (verblijfsrechtelijke) procedure.

Aan verzoekster werd immers op 21.10.2013 de vraag om bijkomende informatie omtrent haar situatie gericht. Deze brief maakte uitdrukkelijk melding van het feit dat verzoekster haar verblijfsrecht mogelijk zou verliezen bij gebrek aan bewijzen. Niettemin is verzoekster nooit op dit verzoek ingegaan. Verzoekster werd dus weldegelijk in de gelegenheid gesteld om zich te verdedigen, doch heeft deze mogelijkheid vrijwillig naast zich neergelegd.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing houdende beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en gemotiveerd dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt toegelicht dat de verzoekende partij een verklaring van inschrijving verkreeg als zelfstandige, doch dat de verzoekende partij niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds, terwijl dit voor zelfstandigen verplicht is. Op grond hiervan concludeert de verwerende partij dat er geen zelfstandige activiteit meer wordt uitgeoefend. Er wordt verder vastgesteld dat de verzoekende partij nooit werd tewerkgesteld als zelfstandige, wat blijkt uit navraag bij de databank van de RSZ. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat de partner van de verzoekende partij ook niet meer tewerkgesteld is, waardoor de verzoekende partij ook niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd. Daar de verzoekende partij niet meewerkt, heeft de verwerende partij geen zicht op eventuele andere bestaansmiddelen van de verzoekende partij. Ook wordt aangegeven dat de verzoekende partij gecontacteerd werd voor een onderzoek in het kader van artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, maar dat zij heeft nagelaten bewijsstukken in te dienen.

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de weergegeven motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de in haren hoofde genomen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht niet zou zijn bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.1.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)”

De Raad merkt op dat artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund, toelaat om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde zijn beslissing enkel steunt op een schrijven van het Rijksinstituut voor de sociale verzekeringen der zelfstandigen (RSVZ) waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. De verzoekende partij meent dat een beslissing die gebaseerd is op een eenzijdig schrijven van het RSVZ zonder dat zij de kans gehad heeft voorafgaandelijk enig verweer te ontwikkelen aangaande de vaststellingen niet afdoende gemotiveerd is.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift nalaat een begin van bewijs bij te brengen dat de vaststellingen van de bestreden beslissing verkeerd zijn, en dat ze bijgevolg nog steeds als zelfstandige moet beschouwd worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21 oktober 2013 kennis heeft genomen van de brief van 2 oktober 2013, waarin de Dienst Vreemdelingenzaken haar meedeelt:

“Gelieve betrokkene uit te nodigen en te vragen welke activiteiten zij heden heeft. Overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde immers zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Naargelang de huidige activiteit dienen er recente bewijzen voorgelegd te worden.

- als werknemer: geldige arbeidskaart + werkgeversattest of arbeidscontract + loonfiches
- als zelfstandige: recent bewijs van aansluiting bij een sociale kasgeldig voor inschrijving in vreemdelingenregister + recent bewijs volledig uittreksel uit de kruispuntbank der ondernemingen + bewijs van het effectief uitoefenen van de zelfstandige activiteit (vb. Bewijs van regelmatige inkomsten uit zelfst. act – bewijs van storting van soort loon op eigen rekening)
- als student: inschrijving bij een erkende school + bewijs van voldoende bestaansmiddelen + ziektekostenverzekering
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen: bewijs van voldoende bestaansmiddelen (bij tewerkstelling in buitenland: arbeidscontract + 3 recente loonfiches/ bij zelfstandige activiteit in buitenland: recent uittreksel handelsregister + bewijs van inkomsten uit die zelfstandige activiteit beschikbaar voor privé-uitgaven / bij uitkering: attest van uitbetalende instantie met duidelijke vermelding van de aard en de regelmaat van de uitkering/ inkomsten van de partner: verbintenis tot tenlasteneming, arbeidscontract, loonfiches/...) en ziektekostenverzekering. Alle mogelijke bewijzen van bestaansmiddelen mogen worden voorgelegd.

Gelieve aan betrokkene te vragen eveneens een recent OCMW-attest voor te leggen, zodat wij ons kunnen vergewissen van enige steun die betrokkene tot op heden in België heeft genoten. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor betrokkene steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene bij de beoordeling van het dossier .

Gelieve betrokkene te verzoeken om, binnen de maand na kennisname van deze brief (datum kennisname + 1 maand), alle nodige bewijsstukken voor te leggen. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen , economische activiteit in België of studie in hoofdactiviteit kan betrokkene het recht op verblijf verliezen.

Indien de partner een economische activiteit of bestaansmiddelen zou hebben, mag ook hiervan bewijs geleverd worden. In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.

[...]”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij enige bewijzen zoals gevraagd in het schrijven van 2 oktober 2013 neergelegd heeft. Nochtans werd haar uitdrukkelijk gevraagd om bewijsstukken voor te leggen. Voorts werd in de brief van 2 oktober 2013 ook uitdrukkelijk gezegd door de verwerende partij wat de gevolgen konden zijn indien de gevraagde bewijsstukken niet voorgelegd werden. Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet laat toe om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een EU-burger als hij niet langer voldoet aan de voorwaarden die inzake zijn verblijf werden gesteld of als hij een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel. De verzoekende partij kan derhalve niet ernstig betogen dat ze voor het nemen van de bestreden beslissing niet de kans heeft gehad om de vaststellingen te weerleggen en ontbrekende bewijsstukken neer te leggen. Aangezien de verzoekende partij niet is ingegaan op de uitdrukkelijke vraag om de gevraagde bewijzen en documenten bij te brengen, kon in de bestreden beslissing, nadat uiteengezet waarom de

verzoekende partij niet als zelfstandige, werknemer of beschikker van voldoende bestaansmiddelen beschouwd kan worden, op goede gronden worden gesteld dat *“Bij gebrek aan bewijzen [...] er dan ook overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde [dient] gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.”*

Met betrekking tot artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet werd in de brief van 2 oktober 2013, waarvan de verzoekende partij op 21 oktober 2014 kennis genomen heeft, ook uitdrukkelijk gevraagd om bewijsstukken in het kader van artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bij te brengen. In de brief van 2 oktober 2013 wordt uitdrukkelijk gevraagd: *“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd.”* Uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij wederom heeft nagelaten om bijkomende stukken, zoals door de verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd, bij te brengen. De verzoekende partij is zelf nalatig geweest. Aangezien de verzoekende partij niet is ingegaan op de uitdrukkelijke vraag om de gevraagde bewijzen en documenten bij te brengen, kon in de bestreden beslissing op goede gronden worden gesteld: *“Vandaar dat er op 02.10.2013 een brief werd verstuurd waarin betrokkene verzocht werd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Op 21.10.2013 werd zij in kennis gesteld van deze vraag tot informatie. Zij is hier echter niet op ingegaan en heeft dus geen enkel bewijsstuk overgemaakt hoewel dat er duidelijk in de brief vermeld stond dat betrokkene het verblijfsrecht kon verliezen bij gebrek aan bewijzen.”* Daar er geen bijkomende elementen in het kader van artikel 42ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingediend werden, diende de verwerende partij ook niet verder te motiveren.

Waar de verzoekende partij stelt dat haar echtgenoot sedert 19 mei 2014 tewerkgesteld is en als bewijs van zijn tewerkstelling een arbeidsovereenkomst voorlegt, wijst de Raad erop dat hij zich voor de beoordeling van de voorliggende zaak dient te stellen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, *in casu* 27 maart 2014. De feitelijke elementen die na de bestreden beslissing aan het bestuur ter kennis worden gebracht, kunnen geen invloed hebben op de rechtsgeldigheid van deze beslissing. Aangezien aldus geen rekening kan gehouden worden met gebeurtenissen van na de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig argumenteren dat de voorwaarden kort nadien wel werden vervuld, met name nu de echtgenoot van de verzoekende partij sinds 19 mei tewerkgesteld is.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40, §4, 42bis en 42ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Nu de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gevraagd werd om bewijsstukken in het kader van de artikelen 42bis en 42ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bij te brengen, maar nagelaten heeft dit te doen, maakt ze *in casu* geen schending van de hoorplicht aannemelijk.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de

verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoon dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat betreft de opgeworpen schending van de rechten van de verdediging, wijst de Raad erop dat de behandeling van een aanvraag tot gezinshereniging volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS